

Βιβλιοπαρονείαεις

Ηλίας Λιαμής

*Δύο στάλες κουράγιο
για συντρόφους και γονείς*

*Εκδόσεις «Αρχονταρίκι»,
Αθήνα 2015, σελίδες 275.*

Τὰ κείμενα πού ακολουθοῦν φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀσύνδετα. **Κ**ι ὅμως, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα, πού νὰ μὴν συνδέεται, μὲ ἀφορμὴ πού μοῦ ἔδωσαν **δύο ρόλοι** μου: ἐκεῖνος τοῦ **συντρόφου** μὲ μιὰ ἄξια σύντροφο κι ἐκεῖνος τοῦ **πατέρα** δύο προικισμένων, κυρίως ὅμως καλῶν παιδιῶν.

Εἰκοσιπέντε χρόνων ἔγιναν φέτος αὐτοὶ οἱ δύο ρόλοι μου. **Σ**τὸ διάστημα αὐτό, οὔτε μέρα δὲν πέρασε, πού νὰ μὴν σχεδιάσω, νὰ μὴν προγραμματίσω καὶ νὰ μὴν ἀσχοληθῶ μὲ κάποια πτυχή αὐτοῦ πού ὀνομάζουμε «οἰκογενειακὴ ζωὴ».

Πόσα ὀράματα ἀνέφελῆς συντροφικότητας, ἀπόλυτῆς συνεννόησης, εἰδυλλιακῆς συζυγικῆς ἀτμόσφαιρας, ἀρμονίας ψυχῶν καὶ σωμάτων!

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ παιδιά μου, πόσα σχέδια θρησκευτικῆς παιδείας, καλλιτεχνικῆς μύησης, αὔξησης μαθητικῆς ἐπίδοσης, συναισθηματικῆς ὠρίμανσης, διαμόρφωσης κριτηρίων γιὰ φιλίες καὶ σχέσεις, φιλικῆς ἐπικοινωνίας, σεβασμοῦ καὶ ὑπακοῆς!

Αργά ἢ γρήγορα ὅμως ἔρχονται οἱ ἀληθινές συνθήκες καὶ οἱ ἀληθινοὶ ἄνθρωποι, νὰ τρυπώσουν στὸν κόσμον τῶν φαντασιώσεων καὶ μὲ παρηγορία, σχεδὸν θράσος, νὰ μὲ προκαλέσουν:

«**Ω**ραῖα τὰ λές, μέτρησέ τα ὅμως τώρα πάνω μας».

Αυτό τὸ μέτρημα δὲν ἦταν πάντα ρόδινο. **Α**ντίθετα, πολλές φορές, σχέδια καὶ προγράμματα «ἐπὶ χάρτου» ἦρθε ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ μὲ τρόπο ξεκάθαρο, ἀκόμη καὶ σκληρό, νὰ τὰ διαψεύσει καὶ νὰ τὰ ἀκυρώσει.

Οἱ στιγμὲς αὐτὲς τῆς ἀποτυχίας εἶναι ἐπώδυνες καὶ σκληρές. **Π**αλεύουν μέσα μας τὰ σχέδια ποὺ προγραμματίσει ἡ φαντασίωσή μας, ὁ ἐγωϊσμός μας ἢ ἡ ἀνατροφή μας, μὲ τίς προτάσεις, τίς προκλήσεις καὶ τὰ ἐρωτήματα ποὺ μᾶς κάνει ἡ ἴδια ἡ ζωὴ.

Καὶ βέβαια, στὸ πάλεμα αὐτό, πάντα κερδίζει ἡ ζωὴ. **Ο**πότε φτάνει ἡ ὥρα τῆς κρίσιμης ἐπιλογῆς:

Θὰ ἐπιλέξουμε νὰ κλαίμε πάνω ἀπὸ τὰ ἐρεΐπια τῶν προγραμματισμῶν μας; **Ἡ** θὰ χρησιμοποιήσουμε τὴν ἀποτυχία ὡς **πρόκληση** γιὰ ἀξιολόγησιν τῶν ἐπιλογῶν μας καὶ ὡς μήνυμα γιὰ ἀλλαγὴ τῆς τακτικῆς μας;

Θὰ ὀχυρωθοῦμε πίσω ἀπὸ τὴν ψευδαίσθησιν πὼς πάντα φταίει κάποιος ἢ κάτι ἄλλο; **Ἡ** θὰ βροῦμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀνακαλύψουμε τὰ ὅρια καὶ τὴν ἀνεπάρκειά μας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπομυθοποιήσουμε τὸν τάχα αὐτάρκη, τάχα τέλειο καὶ τάχα παντοδύναμο ἑαυτό μας, ποὺ ὅλα καλὰ τὰ σκέφτεται καὶ τίποτε δὲν τοῦ βγαίνει;

Ο πρῶτος δρόμος κρύβει διαρκὴ γκρίνια, ἀτέλειωτες ἀπογοητεύσεις καὶ πολλὴ μονοτονία. **Μ**ᾶς βγάζει πάντοτε χαμένους καὶ πάντοτε ἀδικημένους. **Μ**ᾶς θέλει πάντα θύματα τῆς κακίας τῶν ἄλλων, τῆς σκληροκαρδίας τῶν ἄλλων, τῆς στενοκεφαλιᾶς τῶν ἄλλων. **Κ**αὶ τὸ χειρότερο, ὁ δρόμος αὐτὸς κρύβει μία περιεργὴ γοητεία, τὴ γοητεία τῆς κακομοιριάς, ποὺ φτάνει τελικὰ νὰ μᾶς ἀρέσει.

Ο δεύτερος δρόμος μοιάζει πιὸ δύσκολος. **Γ**ρήγορα ὅμως μᾶς ἀποζημιώνει μὲ πρωτόγνωρες ἐμπειρίες ἀλλαγῆς, δημιουργίας, ἐφευρετικότητος, εὐγνωμοσύνης, ὑπομονῆς καὶ

συμφιλίωσης, πρώτα με τὸ «μέσα» μας καὶ μετὰ με ὅσους καὶ ὅ,τι μᾶς περιτριγυρίζει.

Εἶναι οἱ στιγμὲς πού ἡ ἀποτυχία γίνεται εὐλογία καὶ νέο ξεκίνημα. **Εἶναι** οἱ στιγμὲς, πού ὁ φόβος

ἐπιβεβαίωσης τοῦ «σοῦπερ ἄντρα», τοῦ «σοῦπερ μπαμπᾶ», τοῦ «σοῦπερ... ὅλα» μαραίνεται καὶ μία λυτρωτικὴ ταπείνωση ἀνοίγει δρόμους συνάντησης με ἐκείνους καὶ Ἐκεῖνον, πού χωρὶς μεγαλόστομα κηρύγματα καὶ ἐνοχικὲς κορῶνες μᾶς διδάξε πῶς ἡ ἀποδοχὴ τῆς πτώσης μας εἶναι τὸ κλειδὶ τῆς Ἀνάστασής μας.

Ὅσα θὰ διαβάσετε ἀποτελοῦν προῖον προσωπικῆς ἐμπειρίας καὶ μοίρασμα ψυχῆς. **Κυρίως** ὅμως κουράγιου ἀπὸ τὰ λίγα προσωπικά μου ἀποθέματα γιὰ νὰ στηρίξουν τοὺς ἀντίστοιχους ρόλους σας. **Ἔρχονται**, σὰν δυὸ στάλες κουράγιου στὸ δρόμο ὄχι μιᾶς ἄβουλης ὑπομονῆς, ἀλλὰ μιᾶς προσωπικῆς ἀλλαγῆς, πού ἴσως νὰ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ συναρπαστικὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς μας.

* * *

Περιεχόμενα τοῦ βιβλίου

Καλωσόρισμα.

«2.400! Νὰ σᾶς ζήσει!».

Ὁ Θεός μου εἶναι ἀπρόβλεπτος.

Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ πατροκτόνοι.

Σκοτώνει τελικὰ ὁ γάμος τὸν ἔρωτα;

Πόθοι γι' ἀγάπη.

Μικροὶ Λουδοβίκοι καὶ μικρὲς Ἀντουανέτες.

Ἀνατρέφοντας ἥρωες.

Ἡ ἐκδίκηση τοῦ Ἀη-Βασίλη.

Ἡ ἀγάπη εἶναι παντοῦ!

«**Νικόλα**, πᾶμε Ἐκκλησία;»

Καλὰ μαλώματα, καλὰ φιλιώματα.

Ὁ Θεός μου ἔχει καλὸ γοῦστο.

Οἱ ἅγιοί μου, οἱ γονιοί μου.

809 (Πειραιάς-Άγία Βαρβάρα).

Ένας πατέρας σιωπῆς.

Χάρισέ μου μία λευκή σελίδα ακόμη.

Μὲ τὴν εὐχή μου!

Ἡ καλή σου ματιὰ μ' ἔκανε καλύτερο.

Τὸ σχολεῖο τοῦ ὄνειρου.

Τοξικὸ γαλάζιο.

Τὸ μικρὸ σεντουῖκι.

Ὁ Θεὸς μου ἔχει χιουῖμορ.

Μία διαθήκη πὸν ἀνοίχτηκε πρόωρα.

Ἐπίλογος.

